

PERIÒDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 3 quartos
 Surti á llum ab tota regularitat á lo menos una vegada
 cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. 8 reals trimestres
 Països de la Unió Postal. 16 id. id.
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanés
 las circunstancias

L' INFERN

ESTUDIS DE GINXIA CAPELLANESCA

(Continuació)

VII

Als impiós, als quins vaig dedicar lo final del article passat, los hi dedico aquest desde 'l comensament.

Dupto si lograré convèncels, pero jo hi emplearé tots mos possibles.

Vaig, donchs, á tractar en aquest article, exclussivament del Dimoni dels catòlics, partint desde l' origen del mateix.

Aquest es conegut de tothom. Tothom sap que Satanás, álias Llucifer, Asmodeo, Banyetas, Camas-tortas, etc., etc., per son gènit (que rebé de Deu) mes ó méns superbiós, mes ó méns envejós de la gloria d' altri, ó, tal volta per obedir á una instintiva tendència envers la llibertat de obrar y pensar... ó per altra causa qualsevol que 'l feya refractari á tota subjecció, no sapigué resistir l' estat d' esclavitut al quin en mes ó en méns estava sotmés, y' s rebelá.

Molt estesas debian estar, com diu Jarmark, sas simpatias en lo Cel, quan, en los breus moments que Deu li consentiria estar entre las fidels jerarquias després de la sublevació, li bastaren pera que seguisen sa bandera revolucionaria la friolera de la tercera part dels àngels, segons nos ensenyan sens' amagarssen tots los teòlechs.

A la bondat infinita li ocorregué llavoras

la idea primera que á qualsevol humá legislador habia de ocórrerseli: aixó es, castigar als sediciosos.

Però Deu es gran, y gran habia d' esser també, en aquell cas, lo impetu de sa cólera ó de sa ira, com diuhen los ascètics.

Per aixó es que, si un rey terrenal castiga ab un presiri ó desterra á sos conspiradors, Deu, ab los d' ell no va poguer ó no va saber contentarse ab expulsarios de son regne flotant, sino que tingué necessitat, pera satisfer sa exuberant set de venjansa, de sotmètrés á un *Infern etern*, ab quals termes s' expressa lo colmo del rigor, lo colmo de la crueltat... lo colmo de la ira.

Examinat l' origen del negre presoner de Sant Miquel, passém ara á fer lo mateix ab sa naturalesa. No 'ns habèm de contentar ab la metafisica pera descriurela, no; sino que 'ns es precís recorre á la física... y fins á la química, si senyors ¡á la química! Los fa riure? Donchs ja ho anirán veient.

Si senyors; avuy es una delicia veure com se pot recorre á las Cièncias pera probar las cosas de la Religió, perque aquesta s' agermana ab aquella lo mateix que 'l patibul ab lo condemnat á garrot.

Comensant per tots los titulats Grans Pares de la Iglesia y acabant per lo mes estúpil rector de poblet, es lo dimoni considerat com un sér que te ánima y cos: ánima dotada d' esquisit instint, sentiment y forsa de voluntat; cos físich compost de las mateixas materias que 'l cos humá y 'l de alguns animals. Y si no ho volen creure

per la paraula dels teòlechs, no hi ha mes que agafar un boc de carn de Dimoni, ja sia una llansa ó un tros de cuixa y crospirsel ben guisat, ó ferlo analizar pe 'l sabi triquinista senyor Darder y Llimona.

Sa forma es generalment la del home, y se compront: al cap-de-vall lo sustantiu *angel* expressa 'l gèneró mascle y... al cap-de-vall també, los Angels han entrat á las donas, y d' ellas han tingut fills... (1) per lo tant que, malament podrian los teòlechs presentar un Dimoni femella quan sa estructura, fins metafisicament considerada, ja habèm vist que li toca participar de algo ben conegut y estudiat de nevodas y majordonas.

Fos per lo que tos, tal volta gracias al terror que inspiraria á Deu la idea de una vindicta de son Enemich en vista del excés de ràbia que d' aquest va apoderarse, va aquell otorgar á tots los dimonis tal cúmul de potestats y llicèncias, que ab una mes fins me 'ls autorisa pera que 'l donguin una puntada de peu *allá* y me 'l destronin; perque 'ls va deixar casi com ell, omnipotents.

Veus' aquí una breuha relació de las potestats que ha rebut de son Senyor aquest Rey de las tenebras, y que al mateix temps va á servirnos pera acabar de conèixer sa naturalesa ab tota la extensió que habèm senyalat.

Pot, donchs, lo Dimoni, metamorfosarse segons millor li aparega y convinga:

(1) D' aquesta nota y de las següents en donarém explicació completa al final d' aquestos may prou ponderats estudis de Ciencia teolo-gica.

en besties pot triar, no solzament d' entre totes las conegudas, ja mansas ó feréstegas, grossas ó menudas, sino fins de totes las monstruositats que crear pot son infernal capritxo (2); y respecte á personàs, aixís pot adoptar la forma mes fletja y ridícula, com pot exhibir la mes enlluernadora hermosura (3).

Pot vestir tota mena de trajos y apareixer ja un frare, ja una coqueta, ó tot lo que se li puga ocorrer (4).

Pot privar á Deu la realisació de una obra, y si está realisada aquesta, pot destruhirla ó pot trastornarla á son gust y arbitri, com anirém tenint ocasió de véureho.

Basta sa voluntat pera que quedi en un moment construïda una ciutat la mes hermosa que puga la imaginació concebir; pera que broti una font de qualsevol part; pera ter apareixer un riu, la mar, y en fi, tot lo que puga demanarse en aquest gènere (5).

Com á *forsa muscular* adquiríx també la que desitja, aixís com gradúa sa *estatura* al capritxo que 'l domina (6). De totes maneres, y segons ho assegura 'l Pare Feijóo «quants mes son en número, mes forsa tenen,» aixís diu «mes poden dos que un; y mes quatre que dos» (7); res, com en totes las cosas del mon.—¡Burrango! quinas veritats mes catòlicas.

Lo Dimoni pot variar son caràcter segons de las sevas conveniencies, dó que á cap mes de sas criaturas ha condonat lo *molt justicier* Deu; puig aixís apareix lo Dimoni graciós y riattler, com se manifesta sever y aixut; aixís es carinyós y amable, com sorrut ó imperiós; aixís humil y pacient, com ayrat y venjatiu.

Si á son propòsit d' arrebatar un' ànima á Deu se fa necessari, te també lo Dimoni á son favor la paraula de la que pot fer us ab absoluta llibertat; y aixís es que no li está concedit al nostre tiranisat sér ni 'l sol recurs de poder averiguar per las paraulas, si está tractant ab lo diable ó bé ab algun sant cristiá (8).

Una de las altres facultats incompatibles del Dimoni es la d' introduhirse al cos de qualsevol... *demonomaniàtic* (9). L' infernal esperit no fuig del cos del infelís boig fins que l' aygua beneyta primer, los capellans després y los diners al darrera, logran convencerlo de que ja ha desaparecut lo principi de son mal. Allavors *cura*, y vels' hi-aquí lo Dimoni fora.

També per vias de Deu te la facultat pera establir pactes y contractes; expedir cédulas que després exigeix y deposita; fer marcas y senyals... y no sé quantas gitadas mes per aquest estil (10).

¡Y qué mes volent... Aquest privilegiat Dimoni ha rebut també, ó millor, li ha sigut conservada, ja que la tenia avants, la gracia aquella *inefable* que habém dit disfrctaren un jorn los Àngels; aixó es, poder usar á tota satisfacció d' aquellas mes agradables delectacions de la vida del home... en lo referent á la relació dels dos sexes (11).

Diguéume ara, franschs lectors, encara que incréduls: mo vos sembla que aquest modo de favorir al Dimoni en la guerra continua á que 'ns te subjectes, no expressa altra cosa mes que la existencia de un tític consentiment de Deu en nostra perdicció?

Ja 'm sembla que 'l lector ingénuo me indica ab lo cap que sí, en lo moment mateix en que jo adverteixo que no he dit encara tot lo que sobre aquest punt hi ha per dir, y es tant lo que falta, que reclama aixó sol un altre article.

Fins á la setmana vinenta donchs, afectíssims impíos.

ELÉCTRIC

(Deposita)

La setmana pasada hi havia las següents erradas de caixa qu' espantlan algo 'l sentit:
— agarrantes ab la etimología de la paraula *exterius* — per dir *inferius* — (esta de la terra ó en un lloch exterior á ella) — per *inferius* á ella).
Y en aquell mateix lloch que nos representan los *teileche* com un *ocová*, etc., — per dir *geileche*.

DOS PARTITS

Ja que aquí estém reunits, molt simpáticos doncellas, vull proposar dos partits. Silenci y obria orelles.

Un jove de molt talent de vint á vintidós anys, si acús vol menjar calent passa penoses afanyas.

Es pobre, pro molt honrat, janay troba qui l' ampara, guanya un jornal limitat y manté á la seva mare.

Te un caràcter bondadós y un pau de cara agradable, económic, gens viciós, molt senzill, molt franch y amable.

Diguéu: ¿Qui s' hi vol casar?

—No pas jo.

—Cal

—Cal

—Cal

—Cal

ii

Un jove de mala fatxa, gandul y flux de gambals, que juga y que s' emborraxa, pero que te molta mulla rala.

A puot d' aná al precipici molt cops ha arribat, per pega, puig n' es esclau de cert vici y molt sortit *ensopaga!*

Es orgullós, poca molta, y n' ha tingut ja molta pleta, porque ha fet alguna volta negocio no gayre nete.

¿Vol alguna aqueix senyó?

—Jo 'l rull.

—Jo.

—Jo.

—Jo.

—Jo.

—Jo.

Aquí tenen demostrat lo nostre sigle ilustrat!

MARIA BOCANERA

No sabém si fent estorsos de flaqueza, ó tal volta convensut de lo improcedent y contraproduhent de son sistema, *El Obrero*, al contestar al nostre últim sueltó que li dedicarem, sembla que ha procurat, millor que avans, amotllarse á las conveniencies que la bona té y la formalitat demanan.

Y dihém que ho ha procurat, porque, segons nostre humil parer, ha distat en-

cara bastant d' estar de ple dintre d' ellas.

Pero com per arribar á la fi de moltras cosas lo tot es comensar, no podém menos de alegrarnos de que *relativament* haja entrat *El Obrero* per mes bon camí, puig si tota obra comensa per la primera pedra, algo té adelantat nostre contrincant si ha lograt posarla ja en lo camp del bon sentit, únich punt ahont s' aixecan los temples á la lògica y á la rahó.

Aném al cas.

Comensa la sustancia de son article confesant que s' ha equivocat, y que á pensar d' estar molt lluny d' ells lo pretenir *ter jochs de paraulas*, convenen ab nosaltres en que era un disbarat lo que habian dit dels autonomismes. Posém ratllá, donchs, sobre aixó, y no hi pensém mes.

Y luego anyadeix, referintse á nosaltres:

«... si está en razon al decir que los autonomismos no *previenen* de las ideas, en cambio ha de convenir con nosotros, que ideas son las que proclaman los autonomismos...»

¡Ja te rahó en aixó! ¡Y donchs qué vól que sigan sino ideas, lo que proclami, no tan sols los *autonomismes*, sino tot lo que entranyi una aspiració, si *las aspiracions no son altra cosa que IDEAS!* Y de pas li advertim que no torni á escriure y repetir la paraula *previenen*, porque estampa un disbarat com una casa. Per expresar lo que vol dir *El Obrero* s' emplea lo verb castellá *prevenir*, com ja li indicavam en nostra passada contesta, á pesar de lo qual continua escrivint *prevenir*, que te una significació completíssimament distinta.

Y luego ja comensa *El Obrero* altra volta á entrebancarse *intrepretant* á son desitj, ó divagant y contonense en sas afirmacions.

Diu:

«... afirmamos en nuestro artículo del citado número 162, que los obreros lo son por la necesidad y no lo son por las ideas; á cual afirmacion *La Tramontana* aun no ha contestado y no sabemos si por no saber qué decir, y en este caso carece de la franqueza que nosotros usamos,» etcétera.

No estranyará 'l lector que després de llegir aixó tornessem á quedarnos á las foscas, com nos succeeix molt sovint ab *El Obrero*, no dirém pas si per culpa ó torpessa nostra ó del que tal escriu. Resultat: habém buscat, per veure si 'ns ho aclaria, lo tal número 162, habém repasat l' article aludit, y no hem sapigut trobar la consabuda afirmació demanant contesta ni molt menos.

Es mes: Que *ls obrers son obrers per necessitat y no ho son per las ideas*, es una perogrullada que no hi ha per qué posarla en lletres de motllo, com no siga per fer *ambo* ab aquella altra de que *son ideas lo que proclama l' autonomia*.

Si alguna relació te de haberhi entre obrers é ideas, clar que sempre aquestas tindrán que ser relatives, ó mes ben dit, resultats, de aquells, y may vice-versa.

La situació, donchs, de la classe obrera, al engendrar, condensar y formular sas aspiracions, provocarà la relació de las ideas de classe ab ella mateixa. Y dihém aixó, perque no 'ns cab cap dubte, com aixís també creyém ho deu pensar *El Obrero*, que 'ls treballadors avuy formulan aspiracions propias, es á dir, ideas de classe, engendrades per sa injusta situació devant las cada dia novas necessitats que la civilisació va creant.

Y tirém avant, sino 'ns fariam pesats.

Convé també *El Obrero*, si be no pot menos que ab certa reticencia, en que va equivocar-se en lo principi fundamental que ha motivat las presents argumentacions, que, com recordarán nostres lectors, comensaren sobres si havia dit tal ó qual un dels oradors en lo meeting de controversia tingut en lo Circo Equestre.

Tenim, donchs, confessat ingenuament per *El Obrero* el so pecador en aquesta qüestió. Respecte á sa reticencia de que ab sa opinió primitiva feya mes favor al aludit orador que la mateixa TRAMONTANA, pot estar ben tranquil, que al interessat no deu capficarlo haber perdut lo favor de *El Obrero*.

Y torném altre vegada á n' alló de las interpretacions.

Perque resulta que 'l tantas voltas aludit orador, redactor de LA TRAMONTANA, no pensa com voldria *El Obrero*, lo redactor del escrit que contestém *interpreta* que equivoque la guerra de obreros contra obreros, de organizaciones obreras de oficio contra otras organizaciones obreras de oficio, etc., etc.

Y tornarà á queixarse nostre contrinçant si li dihém que aixó no es ni mica serio!

Ataqui enhorabona ab los arguments que tinga per convenient tot alló que affirmi ó negui son antagonista, pero no 's valgui may, per presentar ab mes ó menos simpatías sa causa, de *interpretar* á son desitj las intencions del contrari, perque aixó revela, ó falta de bona fé, ó sobras de petulancia y desconeixement del fondo de la qüestió que 's vol debatre.

Las ideas sustentadas pe'l redactor de LA TRAMONTANA, y que son las particulars d' ell respecte á la qüestió que venim debatint, poden concretarse á las següents conclusions:

1.ª Necessitat de la unió de tots los treballadors que sentin lo malestar de la societat present, y vulgan la emancipació del treball.

2.ª Organizació de seccions, federacions y confederacions econòmicas que responguin al objecte de la emancipació del treball, baix lo principi lliberal de la consagració de totes las autonomías.

Está ó no conforme *El Obrero* ab aquestas duas senzillíssimas conclusions? Com suposém la resposta negativa, ab ellas ja té plantejada la polèmica.

Pot comensar á combatre las citadas conclusions, preguntli de pas, si vol acro-

ditarse de formal, que no *interpreti* á sa conveniencia, sino que deduheixi EN BONA LLÒGICA, y preguntli quan en qualsevol punt ó detall estiga en dubte ó no sápigam nostras apreciacions, que may deixàrem de satisferlo.

Al argumentar negativa ó afirmativa-ment á las citadas conclusions, es natural anar al fons de la qüestió, ó sia á sentar la procedencia ó improcedencia de las mateixas per arribar á tal ó qual fi. Llavors, si 'ns trobém discordes de opinions, com es de suposar, per si sola quedarà plantejada la polèmica de principis econòmics conduents á la emancipació del treball.

Ara sols falta que 'l redactor de *El Obrero* encarregat de la polèmica estiga lo suficientment desapassionat, conegui be y á fondo la qüestió y no li falti la bona fé que 's requereix en semblants casos, que tot es indispensable pera no caure en la tentació dels sofismas y fer un treball profitós per ambas parts.

Ja veu que nosaltres, per *avuy*, deixém de ocuparnos de tot lo inconvenient—que no fou poch—de sa última contestat.

Habém dit que ha posat la primera pedra en lo camp del bon sentit, y aném á ajudarlo probant de pas si te bona voluntat á continuarhi.

Si aixís ho fa, podrà ser nostre contrari en ideas, pero contarà, no ab la nostra solzament, que poch significaria, sino ab la consideració de tot partidari lleal, siga de la escola que vulga, qu' estiga animat d' esperit de justicia y tinga dó de rahó.

Però si l' apassionament, lo sofisme y l' animositat tornan á campejar en sas columnas, ja 's trobarà ab sos fruys naturals que, dit siga de pas, á nosaltres poch nos importaria, com no fos per tenirho en compte quan tinguessen de contendir ab ell, á fi de tractarlo, dintre las conveniencias socials, ab la forma que per sa conducta se hagués fer mereixedor.

Ja ho te entés *El Obrero*.

Lo demés á sa conciencia queda; que com tampoch en si te de portar lo pecat original, ningú quedarà condemnat per sa culpa.

Lo diumenje passat tingué lloch la anunciada manifestació al cementiri de Sarriá pera protestar del acte del 3 de Janer del any 74 y dedicar un recort á la memoria dels que moriren en dit poble defensant la legalitat de la República espanyola y las Corts Constituyentes del 73.

La concurrència fou numerosíssima ó hi hagué discursos de tota mena y color, que no pogueren ferse dintre 'l cementiri perque no mes hi hauria capigut una petita part dels manifestants.

Los oradors que estigueren mes oportuns, foren: Caparó, obrer, y Vallés y Ribot, diputat provincial.

Allá á las tres de la tarde hi pujá un'altra numerosa manifestació de Gracia,

que aná á fer lo mateix que ja habian fet los de Barcelona.

Invitada oportunament LA TRAMONTANA, tingué sa representació á 'tal acte, que á nostre entendre no significava mes que una protesta de la Revolució contra la reacció, y aixó sempre te de sernos simpático y agradable.

..

Suposo ja estarán enterats nostres lectors de que 'ls barcelonins tenim la Pau entre nosaltres.

Y no 's pensin pas la pau de la tranquil·litat.

No senyors.

La Pau qu' está entre nosaltres es un'altra Pau.

Es la Pau germana de son germá y casada ab lo seu marit.

Suposo que ja m' han entés.

La germana del rey dels espanyols monárquichs, vull dir.

Com anavam dibent, tenim, donchs, la Pau entre nosaltres...

D.ª Pau, que podrém continuar dihentli —encara qu' en catalá no sembli nom de dona—per no fer tant lo descamisat.

Es lo cas, donchs, que com may faltan desocupats per Barcelona, y ja diu lo ditxo que qui no té feyna al gat pentina, tampoch falta qui s' espera devant de abont está allotjada D.ª Pau, y va derrera del cotxe quan surt, y fins alguna vegada —no gayres—cria ¡viva! junt ab la quitxalla.

Però ara no vagin pas á pensarse que aquets vivas costin á rahó de setze rals diaris per barba, ni que molts burots deixin lo punt, ni alguns municipals se vesteixin de persona per anar á fabricar entusiasme, res de aixó. Tots sabem qu' en Riús y Taulet es un gran alcalde, home de gran conseqüencia, y sobretot de grans patillas, y ves ab tanta grandesa qui es capás de una cosa tan petita.

Però aném al cas.

Segons contan los arrossayres, l' entusiasme ha sigut tan gros, que ni comparansa té lo que 's produheix lo dia de anarlo á enterrar (lo Carnestoltes ¡ey!).

Y efectivament, nosaltres podém donar probas, á qui ho dubti, de que l' entusiasme fou tan gran, que fins va berrar.

Al obrirse la exposició artística de ca 'n Parés en lo carrer de Petritol, acte al qual assistí ó ton presidit per D.ª Pau, va ser tan gran l' entusiasme que 's provocá, que 'ls municipals y polissons tingueren que reprimirlo alguna volta á cops de sabre, ferint alguns mirons, y detenint algun dels que massa s' entusiasmavan. ¡Qué volen ferhi si aixó de las expansions es una cosa tan espontánea!

No obstant, entre l' entusiasme provocador dels cops de sabre y de la cagamenja, no hi faltaren mes de mitja dotzeneta de vivas *enquistados*.

Per supost, que ningú cregué que fos res de alló dels setze rals. ¡No faltava mes sino que 's fes tan sovint!

Ara vostés mateixos prénguinte lo que

n vulguin de lo dit, y sino 'n tenen prou, comprin los diaris monárquichs, y esperin Hegirlos ut dia que no fassin escudella á casa ó que 'l caldo siga ben magre.
Ja venrá com quedarán embafats.

En Sagasta ha regalat lo seu *morrió* al Sr. Romero Ortiz.

¡Diantre! Per Madrid deuben donarse molts bolos.

Ó tal vegada han adoptat lo *carretó* y 'l llas.

Un periódich de Valencia ha sigut portat als tribunals per la publicació de un article titulat *La Fiera*.

¡Adios! Lo fiscal deu haber cregut que era alguna alusió á las *altas* institucions.

Los burots han estrenat l' uniforme.
Dadas las actuals aficions d' en Rius y Tauler, tothom hi troba á faltar lo casco prussiá.

Aixis farien mes *trops*.

En Romero Robledo ha dit qu' ell se atreviria á governar ab las actuals Corts.
Aixó sí que ho crech.

Se coneix que sab about tenen la *flaca* 'ls diputats.

Per experiencia propia.

Han sigut remesas á nostra redacció é imprenta duas ampollas del nou licor anomenat *Delicia oriental*, dels senyors Poirson, Palay y C.^o

Avans d' esser entregadas á la Redacció, una pila de paquets de impresions caygué demunt d' ellas fentlas á trossos, per lo qual ho podem dir nostra opinió respecte al gust.

Lo paper remullat ab tal licor foya bona oloreta, y pe 'ls prospectes que acompanyava lo líquit, resulta que ha sigut recomanat per las principals notabilitats en medicina de Barcelona.

Lo depósit general está establert en lo carrer de las Caputxas, num. 4.

Anéu llegint, apreciats lectors:

«Hoy se ha descubierto un robo en la administracion de Rentas de Castuera (Badajoz), sin que se tengan detalles.»

Proposició pera reformar lo *Pare-nostre* (meu no ho es):

En lloch de dir «lo nostre *pd* de cada dia» podria molt millor dirse: «lo nostre *robo* de cada dia, donaunos, *senyor*,» etc.

¡No 'ls sembla qu' estaria millort!

A lo menos mentres nos fessin la guitza 'ls partits monárquichs...

Habém rebut lo primer número de *La Camp*, periódich federal pactista que 's publica á Murcia.

Establím lo cambi, y li desitjém tota mena de felicitats.

Una monstruosa coalició entre 'ls fabricants paperers de Sant Joan Lasfontes está sembrant lo dol y la desolació en numerosas familias de treballadors en paper, á causa de anar despatxant de sos treballs á tots que se habian distingit per son amor á la Associació.

Entre molts de las intolerancias y atropells que se 'ns comunican, mereix nomenarse lo de fer perdre lo treball á un obrer per creure que fou ell qui va donarnos la noticia insertada en lo núm. 125 de LA TRAMONTANA, de una bofetada donada per l' industrial *Paró* á una nena de pochos anys.

Si volia saber lo tal *Paró* qui 'ns havia donat la noticia, molt millor hauria fet encaranse ab nosaltres, y no desfogant sas rabias contra un intel·lis que no tenia res que veure en tal assumpto.

Encara que demanar á certs homes que 's deixin portar de la rabó, es igual que demanar á un roure que fassi magranas.

Recórdintse, no obstant, que hi ha un ditxo que diu que qui sembla vents recull tempestats.

Un periódich de Girona—fusionista per mes senyas—anuncia «una subasta pública en *carruatge* ó *á caball*, de la conducció del correu.» etc.

¡Ay qué bonich deu ser veure aquestas subastas... *ambulants*!

Pot ser las fan anar *de paso*!

ABERRACIÓ

D' una taberna al cantó jaú per terra un home sol, extenuat per l' alcohol qu' ha begut sense reflexió.

Deben caasar compassió aque' s' en tal estat de miseria, abandonat, va arremolinante gent y—gestá borratxo—dihent, tothom fuig del seu costat.

Dins d' un elegant saló y d' una taula al voltant, quatre opulents van boylant copas del licor milló.

La sovint repetició del nectar ha emborratxat al mes rich y al mes viciat: No está borratxo... ¿sentiu? perque es opulent, se diu: —Lo senyo está *marejat*.

PEPE DEL CARRIL

Lo bisbe de Tortosa ha prohibit la lectura de nostre apreciat colega *El Clamor de la Democracia* de Castellon.

¡Oh afortunat company en fiscals y códichs! LA TRAMONTANA te saluda ab tot entusiasme y 't felicita per tal *bisbatada*, desitjante'n tantas com ne voldria per ella mateixa.

Pero 'l nostre bisbe es molt dur de pel·lar, tant, que molts cops fins penso que deu ser una persona il·lustrada, puig que no vol excomunicar á ningú.

¡Aixó sí qu' es trist!

Llegixo en un periódich de Murcia:

«El cura párroco de La Union ha denunciado á aquel juzgado el hecho de haberse encontrado los cepillos de la iglesia abiertos, habiéndose dejado en ellos las monedas falsas. Los que han cometido este delito debieron quedarse dentro de la iglesia por la noche, lo cual se deduce del

tiempo que necesitaron para la operacion y de no haberse encontrado ninguna puerta violentada. Hacia dos años que no se habian abierto los cepillos.»

¡Caixetas de las ánimas robadas! ¡Dos anys que no se habian obert! ¡Deixar las monedas falsas! ¡Cap porta violentada! ¡Passar la nit dintre la iglesia!

¡No fora poch talós qui pogués pensarse que 'ls de la casa hi tenen que veure!

La prohibició de la lectura de *El Clamor de la Democracia* de Castellon pe'l bisbe de Tortosa...ha portat las següents conseqüencias al esmentat periódich:

Baixas, una.
Altas, trenta set.
Felicitaciones rebudas, trescentas.
Ara vegin si no 'ns queixém ab rahó tots los que demaném excomuniions.

S' ha inventat un nou canó que tira balas á vint kilómetros de distancia.

Si 'ls bisbes no procuran inventar un'altra aparato semblant per pensar excomuniions, están perduts.

No farán mes que fer riure.

Lo pare Deu (no 'l de la santíssima trinitat, sino un capellá de Vilanova y Geltrú) ha fet un sermó dihent, entre otras cosas, que 'ls homes no van á missa per temor de ser criticats.

Vamos, ja confessa qu' es digne de critica l' anar á missa.

Després anunciá que un altre dia se ocuparia de una cosa molt important, que son molts los que la volen y pochos los que la troban.

Los feligresos, ab aquest motiu, creuen que 'ls parlará de la grossa de Nadal.

XARADA

Es un arbre que te estima la prima;
animal no fastigós la dos;
un parasit veurás qu' es la tres;
Si tu vols saber lo que es lector, ab la solució trobarás un fruyt molt bo, que 'n diuben prima dos tres.

RICH NAPRAT

GEROGLIFICH

CAT
I
yat
IV
P R
o
VI VI
I I

CARRERA DESPREMAT

SOLUCIONS

À LAS CATORIAS DEL NÚMERO PASSAT
XARADA: — E-pi-gra-ma.
GEROGLIFICH: — Cinquanta per dos es igual á cent.